

Arrest

nr. 116 037 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters dienen op 24 februari 2009 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Tweede verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 28 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 15 september 2010 ontvankelijk verklaard.

1.4. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen neemt op 26 januari 2012 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Eerste verzoekster stelt tegen de in haar hoofde genomen beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 19 maart 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.6. Verzoeksters dienen bij aangetekend schrijven van 2 mei 2012 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Bij arrest met nummer 81 329 van 15 mei 2012 verwerpt de Raad het beroep zoals bedoeld in punt 1.4.

1.8. De tweede aanvraag om machtiging tot verblijf wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris op 28 augustus 2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt evenwel vernietigd door de Raad bij arrest met nummer 96 148 van 30 januari 2013.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 14 maart 2013 de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 2 mei 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeksters op 29 maart 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02/05/2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 19/03/2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 19/03/2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 19/03/2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift dd. 17.04.2012 bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 19/03/2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)

Betrokkene legt bij haar aanvraag een bijlage voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlage echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch

getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlage, noch voldoet deze bijlage aan het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeksters voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoeker reeds zou zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag waarin werd geoordeeld dat deze ziekte niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetsbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

[...]

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er wel degelijk een medische aandoening aan de orde is, die verzoekster onmogelijk maakt om te werken.

Dat in het verleden door verwerende partij zomaar gratis werd geponeerd dat verzoekster naar haar land van herkomst kan terugkeren en er geen enkele medische tegenindicatie is om te kunnen werken.

Dat de werkelijkheid erin bestaat dat tweede verzoekster gehandicapt is en met moeite kan stappen, zodat er geenszins enige mogelijkheid bestaat om te werken, en dus om inkomen te bekomen, en dus op medische behandeling in het land van herkomst.

Er wordt in de bestreden beslissing geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet gebeurd.

Er is door een niet medisch geschoold persoon zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof alles onderzocht is geworden en er geen wijziging in de toestand heeft plaatsgevonden.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Er is immers niet alleen de medische problematiek, er is tevens de psychologische problematiek, waaromtrent er tot op heden geen enkel advies voorligt.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte wordt verzoekster die actueel kampt met ernstige depressiviteit en zelfs zelfmoordgedachten en ook effectief reeds pogingen daartoe ondernam, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij onvoldoende is en verzoeker niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan gezien de ingeroepen psychologische problematiek.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Er wordt gesteld alsof er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de ziekte-toestand, en dat er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid.

In werkelijkheid is een dergelijk onderzoek nooit afdoende gebeurd en nooit aan de orde geweest.

Er is sprake van standaardargumentatie die geenszins in concreto is gespecificeerd."

3.1.2. Verzoeksters voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij lichten het middel als volgt toe:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

[...]

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW wel degelijk van toepassing is op de situatie van verzoekster die in ernstige mate gehinderd wordt door haar handicap.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Minstens dient vastgesteld dat beslissingen uit het verleden uiteraard niet tot in de eeuwigheid hun gelding kunnen behouden en er ondertussen meer dan één en een half jaar is verstreken sedert de beslissing waarnaar wordt verwezen.

Er diende dan ook een volledig nieuw onderzoek te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, meer specifiek Georgie, waarbij thans ook ten volle de psychische problematiek dient onderzocht te worden."

3.1.3. Verzoeksters voeren in een derde middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stellen als volgt:

"In casu dient heel specifiek onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst en dit niet enkel voor de medische maar ook voor de ernstige psychologische problematiek.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing;

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie, zodat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de medische problemen van verzoeker juist verband houden met gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoeker, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;”.

3.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat de elementen ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder licht toe dat op 19 maart 2009 – waarbij dient te worden aangenomen dat hij 28 september 2009 bedoelt – reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werd ingediend waarin op 19 maart 2012 een beslissing werd genomen en dat het thans voorgelegde standaard medisch getuigschrift enkel de reeds eerder aangehaalde gezondheidssituatie bevestigt.

Verzoeksters stellen dat de bestreden beslissing wordt gedragen door een stereotype of standaardmotivering, waarbij louter wordt verwezen naar een eerdere beslissing. Zij stellen dat niet wordt verduidelijkt waarom niet is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dat evenmin wordt gemotiveerd waarom geen onderzoek ten gronde werd gevoerd. Deze stelling van verzoeksters kan evenwel niet worden gevolgd. Er wordt weliswaar verwezen naar een eerdere beslissing van 19 maart 2012, doch er wordt tevens en op duidelijke wijze gemotiveerd dat uit het bij huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde standaard medisch getuigschrift blijkt dat deze aanvraag steunt op dezelfde (medische) elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf en derhalve, op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk dient te worden verklaard. In deze situatie dient geen hernieuwd onderzoek van de medische problematiek in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet plaats te vinden, laat staan dat in deze zin een nieuwe motivering zich opdringt. Door te motiveren in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet wordt ook duidelijk aangegeven op welke grond volgens het bestuur een beoordeling over de grond van de zaak zich niet opdringt. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder wel degelijk een individueel onderzoek van het dossier en zonder dat een louter stereotype motivering voorligt. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad besluit dat verzoeksters niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat op 28 september 2009 reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op grond van de medische problemen van tweede verzoekster. Inzake deze aanvraag bracht een ambtenaar-geneesheer op 15 februari 2012 volgend advies uit:

“Je reviens à votre demande d'évaluation du dossier médical présenté par la personne susmentionnée dans le cadre de sa demande d'autorisation de séjour introduite auprès de nos services en date du 30.09.2009.

Me référant à votre question, je peux vous informer :

HISTOIRE CLINIQUE

La patiente est âgée de 22 ans d'origine géorgienne.

Il y a 2 certificats médicaux datés du 23/03/09 provenant du Docteur [G.], médecin généraliste à Pondrome, stipulant que la patiente est IMC (infirme moteur cérébrale) depuis la naissance et a eu des interventions chirurgicales au niveau des 2 creux poplités et des 2 tendons d'Achille. Elle présente une difficulté à la marche (diminution de longueur du membre inférieur droit), une certaine lenteur d'expression, un état avec idée suicidaire. Il n'y a cependant pas de description de l'origine, des plaintes subjectives et objectives, des signes cliniques ni de l'évolution.

Le Docteur [K.], psychiatre à la Clinique Saint-Luc à Bouge, adresse un rapport d'hospitalisation daté du 22/05/09. La patiente a été hospitalisée du 29/04/09 au 20/05/09. Elle a été admise pour mise à l'écart de sa mère suite à une relation amoureuse de la patiente (échec). Dans les antécédents, il est noté une IMC sur encéphalopathie post-anoxique avec hémiparésie droite et scoliose. Une mise au point à Dinant pour syncope, dysarthrie et trouble de la marche, état de stress assez histrionique (hystérique), s'est révélée négative. Durant son hospitalisation, dès le premier jour, elle établit une relation amoureuse avec un patient. Elle ne supporte pas le recadrage de cette relation. Aucun travail n'a été effectué avec la patiente. La relation avec la mère s'est améliorée. L'histoire clinique plaide pour un état anxio-dépressif et personnalité histrionique. Un suivi psychologique est conseillé.

Elle n'a pas eu d'intervention chirurgicale.

Il n'y a pas d'autres certificats médicaux ni d'autres pathologies connues.

PATHOLOGIE ACTIVE

La patiente n'a plus été suivie depuis mai 2009 soit par un généraliste ou psychiatre. La patiente doit donc être considérée comme stabilisée ou guérie et ne nécessitant plus de soins. La patiente pourrait néanmoins récidiver.

En ce qui concerne l'IMC, il s'agit d'une situation chronique depuis la naissance qui n'est pas susceptible d'amélioration et pour laquelle il n'y a pas eu de traitement.

TRAITEMENT ACTIF

Il n'y a pas de traitement spécifique mentionné.

CAPACITE DE VOYAGER

Il n'y a pas de contre-indication au voyage.

DISPONIBILITE DU SUIVI ET DES SOINS

En ce qui concerne le suivi, en cas de récurrence, il existe diverses structures de soins psychiatriques et psychologiques repris dans les pages jaunes

(<http://www.vell.qe/srch.php?id=306&lan=2&citvid=Q&letter=&auerv=hospitals>,

<http://www.vell.qe/orans.php?id=334&lan=2>) et sur le site « Med GE »

(<http://www.med.qe/index.php?a=content&L=qeo&pid=577>.

<http://www.med.ae/index.php?a=content&L=aeo&pid=578V>

CONCLUSION

La patiente âgée de 22 ans d'origine géorgienne ne présente pas de pathologie active, l'IMC est présente depuis la naissance et ne nécessite pas de traitement complémentaire. Elle a présenté une dépression sans récurrence depuis 2009. Il n'y a pas d'autres pathologies connues.

Selon les informations disponibles, le suivi nécessaires au patient sont disponibles en Géorgie.

Compte tenu des certificats médicaux produits, je ne juge pas nécessaire de demander l'avis complémentaire d'un expert.

L'intéressée ne souffre pas d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique vu que les soins médicaux requis existent au pays d'origine.

Du point de vue médical, il n'y a pas de contre-indication de retour au pays d'origine."

De ambtenaar-geneesheer weerhield aldus op basis van de voorgelegde medische stukken een chronische handicap sinds de geboorte die moeilijkheden om te stappen veroorzaakt alsook een anxio-depressieve toestand met zelfmoordgedachten. Wat de handicap betreft, stelde hij vast dat deze niet vatbaar is voor verbetering en er geen behandeling voor kan/dient te worden gevolgd. Verder stelde hij vast dat de depressie was gestabiliseerd of genezen en geen zorgen meer vereiste. Hij wees er evenwel op dat er sprake kon zijn van een recidive van de psychologische problemen en dat aldus een onderzoek zich opdrong naar de mogelijkheden van het verkrijgen van psychiatrische en psychologische zorgen in het land van herkomst. Hij stelt vast dat deze voorhanden zijn.

Op basis van dit advies werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 september 2009 ongegrond verklaard, waarbij tevens werd geoordeeld dat de eventuele medische behandeling toegankelijk is in het land van herkomst.

Zoals ook reeds werd aangegeven bij de bespreking van de formele motiveringsplicht volstaat de vaststelling dat de situatie voorzien in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet zich voordoet opdat huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, zonder dat nog een toetsing aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet of een beoordeling ten gronde van de aanvraag zich opdringt. Hiertoe dient enkel te worden overgegaan indien nieuwe elementen die niet eerder voorlagen worden aangebracht. Verzoeksters hun betoog betreffende het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij zij stellen dat niet alle componenten van deze bepaling werden onderzocht en evenmin in het licht van alle componenten werd gemotiveerd, is dan ook niet dienstig. In de bestreden beslissing wordt geen standpunt ingenomen met betrekking tot de vraag of tweede verzoeksters medische aandoeningen al dan niet aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitmaken, een appreciatie waar ook enkel de ambtenaar-geneesheer over kan oordelen.

Centrale vraag die zich *in casu* stelt, is of verweerder correct heeft vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van huidig voorliggende aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 28 september 2009 die aanleiding heeft gegeven tot de beslissing van 19 maart 2012. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeksters in het kader van huidig beroep niet op dienstige wijze kritiek kunnen uiten op voormelde beslissing van 19 maart 2012. Indien zij met deze beslissing niet akkoord konden gaan, stond het hen vrij tegen deze beslissing in beroep te gaan. De bevoegdheid van de Raad in huidig voorliggende zaak beperkt er zich toe na te gaan of verweerder al dan niet kon besluiten tot de onontvankelijkheid van huidig voorliggende aanvraag in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters betogen dat tweede verzoekster gehandicapt is en met moeite kan stappen en dat aldus wel degelijk blijkt dat zij in de onmogelijkheid is te werken om de medische behandeling te betalen. Zij stellen dat er sprake is van een blijvende medische aandoening. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de handicap van tweede verzoekster reeds voorlag bij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij overigens ook niet werd betwist dat het hier een blijvende aandoening betrof, en dat de uiteenzetting van verzoeksters verder neerkomt op een kritiek op de eerdere beslissing van 19 maart 2012. Op grond van dit betoog blijkt geenszins dat verzoeksters bij huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf elementen hebben ingeroepen die niet reeds voorlagen bij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op dezelfde grond.

Verzoeksters stellen verder dat zij zich hebben beroepen op een psychologische problematiek van tweede verzoekster waarover tot op heden geen enkel advies voorligt. Er wordt op gewezen dat tweede verzoekster actueel kampt met een ernstige depressiviteit en zelfs zelfmoordgedachten waarbij reeds pogingen in deze zin werden ondernomen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat reeds bij de eerste verblijfsaanvraag melding werd gemaakt van psychische problemen. Zo werd in het standaard medisch getuigschrift van 23 maart 2009 door de behandelende arts reeds volgende diagnose weerhouden: *"dépression avec tendance suicidaire"*. Ook in een ziekenhuisverslag omtrent de hospitalisatie van 29 april 2009 tot 20 mei 2009 wordt gesteld dat tweede verzoekster een anxio-depressieve staat lijkt te ontwikkelen (*"l'histoire clinique et l'évolution plaident en faveur d'un état anxio-dépressif"*). Beide medische attesten werden door de ambtenaar-geneesheer in zijn op 15 februari 2012 verstrekt medische advies in rekening gebracht. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat uit de voorliggende medische gegevens bleek dat de situatie van tweede verzoekster leek te zijn

gestabiliseerd, doch dat er een mogelijkheid tot recidive bestond. Er werd vervolgens onderzocht of psychiatrische en psychologische zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst, waarbij werd geconcludeerd dat de vereiste behandeling, indien nodig, beschikbaar is in Georgië. Verder werd tevens geoordeeld dat eventuele medische zorgen toegankelijk zijn in Georgië voor tweede verzoekster. Verzoeksters maken niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte besloot dat er, wat de ingeroepen psychische problemen van tweede verzoekster betreft, sprake is van nieuwe elementen die niet reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 september 2009.

Verzoeksters kunnen huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf verder niet dienstig aanwenden om alsnog aan te geven dat zij van mening zijn dat de medische problemen van tweede verzoekster niet adequaat kunnen worden behandeld in het land van herkomst, tenzij zij elementen aanbrengen die erop wijzen dat er zich sinds de afwijzing van de eerdere aanvraag in het land van herkomst veranderingen hebben voorgedaan die een invloed hebben op de gezondheidszorg of op de toegankelijkheid van deze zorg. Zij blijven evenwel in gebreke dit aan te tonen.

In zoverre verzoeksters nog van mening zijn dat een nieuw onderzoek ten gronde zich opdrong gelet op het loutere feit dat reeds anderhalf jaar verstreken is sinds de eerste verblijfsaanvraag ongegrond werd verklaard, merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet een nieuw onderzoek zich enkel opdringt in de mate dat er nieuwe elementen worden aangevoerd. Zij maken evenwel niet aannemelijk dat zij bij huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf nieuwe elementen hebben aangebracht.

Waar verzoeksters ten slotte nog kritiek uitoefenen op het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris, als niet-arts, overgaat tot een beoordeling in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling uitdrukkelijk voorziet in een bevoegdheid voor de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris en niet voorziet dat een medisch advies van een ambtenaar-geneesheer dient te worden ingewonnen. Dit betoog komt derhalve in wezen neer op een kritiek op de wet.

Verzoeksters tonen niet aan dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en ten onrechte heeft vastgesteld dat verzoeksters in het kader van huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf geen nieuwe elementen hebben bijgebracht die zij niet reeds hebben ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeksters laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.4. De uiteenzetting van verzoeksters laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.2.5. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoeksters om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van de medische problemen van tweede verzoekster onontvankelijk wordt verklaard omdat geen nieuwe elementen werden ingeroepen in vergelijking met een vorige, reeds onderzochte aanvraag op dezelfde grond. Artikel 3 van het EVRM impliceert niet dat een vreemdeling het recht heeft om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Ten overvloede benadrukt de Raad dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM verzoeksters dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni

2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Er moet daarenboven worden geduid dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen *in casu* niet wordt aangetoond, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). De Raad wijst erop dat niet blijkt dat op basis van de medische toestand van tweede verzoekster enige schending van artikel 3 van het EVRM kan worden weerhouden. Er dient immers te worden vastgesteld dat de medische toestand van tweede verzoekster reeds werd beoordeeld in de ongegrondheidsbeslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 maart 2012, waarbij werd vastgesteld dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat evenmin sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst. Verzoeksters blijven in gebreke *in concreto* aan te tonen dat zij in het kader van huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf wezenlijk nieuwe elementen hebben bijgebracht wat de aandoening van tweede verzoekster betreft of wat de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst betreft. Verzoeksters blijven in gebreke om met concrete elementen enige schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

3.3. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeksters hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS